

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. října 2016 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Pavla Bendy, soudkyně Jarmily Löffelmannové a soudce JUDr. Richarda Petráska **1. obžalovaného M [REDACTED] B [REDACTED], nar. [REDACTED] 2. státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2, a 3. poškozené M [REDACTED] U [REDACTED] – N [REDACTED], nar. [REDACTED],** podaná proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19.1.2016, sp. zn. 2 T 263/2013, a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. e), f) , odst. 2 tr. řádu **se napadený rozsudek z r u š u j e** ve výroku, jímž podle § 82 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 48 odst. 4 písm. j) tr. zákoníku byla obžalovanému uložena povinnost veřejně se osobně poškozené omluvit a poskytnout poškozené přiměřené zadostiučinění a v obou výrocích o náhradě škody a

podle § 259 odst. 3 tr. řádu se při nezměněných výrocích o vině a trestu odnětí svobody podle § 229 odst. 1 tr. řádu **poškozená M [REDACTED] U [REDACTED], nar. [REDACTED] bytem [REDACTED] odkazuje s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.**

Podle § 256 tr. řádu se **odvolání státního zástupce a poškozené z a m í t a j í .**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 byl obžalovaný uznán vinným zločinem opilství podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se podle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustil tím, že

dne 1.1.2013 přibližně v době od 20:50 hod. do 23:30 hod. v Praze 2, [REDACTED], v bytě č. [REDACTED] ve [REDACTED], kdy v důsledku dobrovolného a vědomého požití psychotropních látek v kombinaci s alkoholem byly jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti vymizelé, poté, co s ním poškozená M [REDACTED] U [REDACTED] šla dobrovolně do předmětného bytu, začal na tuto proti její vůli sahat, protože jej poškozená odstrčila s tím, že chce z bytu odejít, na což jí obžalovaný sdělil, že nikam nepůjde a v bytě zůstane spát, a když poškozená ustupovala ke vchodovým dveřím bytu, začal na ni křičet kam jde, násilím jí v odchodu zabránil, vytrhl jí z ruky mobilní telefon a hodil s ním o zem, a když jej poškozená zvedala, odtáhl ji za současného cloumání a tahání za vlasy na toaletu, kde ji natlačil na zem a přikázal jí, aby tam zůstala, přičemž jí bral mobilní telefon a házel jej nejprve na zem a později zadní kryt telefonu do záchodové mísy, přičemž poškozené se podařilo utéct až poté, co se vstupu do bytu začala domáhat V [REDACTED] D [REDACTED] kterou na místo přivolala matka obžalovaného, přičemž jednání obžalovaného v poškozené vyvolalo obavu o její život s akutní stresovou poruchou, která se rozvinula v posttraumatickou stresovou poruchu z důvodu prožitých mučivých útrap, jež vyústily v několik měsíců trvající poruchu duševního zdraví, pro kterou poškozená nebyla práce schopna po dobu nejméně 2 měsíců a její psychiatrické i psychologické léčení nebylo do doby zahájení trestního stíhání ukončeno.

Za to byl odsouzen podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 171 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku mu byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 82 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 48 odst. 4 písm. j) tr. zákoníku byla obžalovanému uložena povinnost veřejně se osobně poškozené omluvit a poskytnout poškozené přiměřené zadostiučinění, jako podmínku osvědčení se ve zkušební době.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost uhradit poškozené M [REDACTED] U [REDACTED] nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED] na náhradu nemajetkové újmy částku 100.000,- Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byla poškozená M [REDACTED] U [REDACTED] nar. [REDACTED], se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podali řádně a včas odvolání obžalovaný, státní zástupkyně a poškozená.

Obžalovaný B [REDACTED] ve svém odvolání namítl, že neúplnost, nejasnost a nesprávnost skutkových zjištění soudu I. stupně spočívá především v tom, že soud vzal za prokázané, bez doloženého důkazu, že obžalovaný B [REDACTED] byl v inkriminovaný den pod vlivem omamné látky, a dostatečným způsobem neobjasnil možnost jednání obžalovaného B [REDACTED] v důsledku [REDACTED]. Provedené znalecké posudky trpí vadami, MUDr. RNDr. Sikora není oprávněn se vyjadřovat a podávat znalecké závěry k otázkám z oboru neurologie, stejně jako znalec Ing. Zikmund, který se vyjádřil bez odpovídající konzultace se znalcem z oboru neurologie, byť toto bylo navrhováno v písemném návrhu obžalovaného B [REDACTED]; tedy znalci z jiných odvětví oboru zdravotnictví se vyjádřili k otázkám z oboru neurologie, což není jejich specializace a nemají oprávnění v tomto oboru podávat znalecké závěry. Znalci své závěry navíc opřeli o lékařskou zprávu, bez toho aniž by byl vyslechnut ošetřující lékař, aniž by byl proveden odběr slin, tělních tekutin a krve k objektivnímu zjištění, zda byl nebo nebyl obžalovaný B [REDACTED] pod vlivem omamné látky a jaké. Tento nedostatek v současné době nelze odstranit, ani napravit, nebyl způsoben jednáním obžalovaného a tedy jeho absence nemůže být vykládána v neprospěch obžalovaného. Z těchto závěrů, při absenci znaleckého posudku z oboru neurologie, pak soud předčasně na základě nedostatečně zjištěných skutečností, při bagatelizaci závěrů odborného pracoviště neurologie z Bratislavy, zaujal závěr, že obžalovaný B [REDACTED] byl pod vlivem omamných látek, a tento stav si přivodil vědomě, a je tedy na místě jeho jednání právně kvalifikovat při závěrech znalce MUDr. RNDr. Sikory jako zločin opilství podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku.

Zcela nesprávné závěry zaujal soud ve vztahu k jednání obžalovaného B [REDACTED] po inkriminovaném jednání, kdy vytýká (a v tomto směru soud zcela nekriticky přejal názor žalobce) jeho absenci sebereflexe. Především, soud nevzal v potaz písemnou omluvu zaslou doporučeně k rukám poškozené, nevzal v úvahu vyjádření obžalovaného B [REDACTED] v průběhu hlavního líčení, ani omluvu a kompenzaci přímé škody na telefonu ze strany matky obžalovaného. V tomto směru soud tyto skutečnosti nevzal v úvahu, stejně jako otázku jeho zdravotního stavu a rodinné anamnézy, a uložil nesprávný a nepřiměřený trest.

Soud I. stupně jako nalézací soud pak ve svém výroku o povinnosti veřejné omluvy (nad rámec již učiněné písemné omluvy), kdy je zřejmé, že veřejná omluva je nad rámec

incidentu v soukromí, a výroku o povinnosti náhrady nemajetkové újmy rozhodl bez řádných podkladů o výši nemajetkové újmy, nerespektují jak skutečnost, že znalecký posudek byl proveden před výslechem poškozené a nezohlednil dvě významné skutečnosti (sdělení policie poškozené, že není ani první ani jediná, a sdělení ošetřujícího lékaře, že pachatel bude chtít dokončit svůj záměr - obě skutečnosti výrazně ovlivnily psychický stav poškozené). Navíc se závěry soudu nevypořádaly se skutečností předchozích (před inkriminovaným dnem) vztahových poměrů poškozené ke svému okolí, se zatížením rodinné anamnézy a především výrok o náhradě nemá oporu v provedených důkazech, soud I. stupně pak nerespektoval ustanovení zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a rozhodl o náhradě nemajetkové újmy bez odborného vyčíslení této újmy. Navíc, soud vůbec nezkoumal majetkové a výdělečné poměry obžalovaného B [REDACTED] a bez znalosti osobních poměrů stanovil tuto výši.

Obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), e), f) tr. řádu a věc vrátil podle § 259 odst. 1 tr. řádu soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Státní zástupkyně má za to, že při zvážení všech soudem správně vyjmenovaných okolností skutku - podle názoru státní zástupkyně nebyly pouze dostatečně zdůrazněny následky na psychickém zdraví poškozené, které jí chování obžalovaného způsobilo, i odpovídajícího zhodnocení osobnosti a postoje obžalovaného k jeho jednání, jakož i k celému trestnímu řízení - které zcela svévolně a na základě smyšlených skutečností účelově prodlužoval, je trest ukládaný ve výměře jen půl roku nad spodní hranicí trestní sazby (když jednání obžalovaného může být postihnuto sazbou v rozmezí od dvou do osmi let odnětí svobody) neadekvátní a neopodstatněně mírný, stejně jako zkušební doba stanovená ve výměře tři roky (tedy opět pouze o půl roku více než uložený mírný trest odnětí svobody). Odhlédne-li státní zástupkyně od faktu, že primárně navrhovala trest nepodmíněný, a to právě s ohledem na následky způsobené na zdraví poškozené, nulové sebereflexi obžalovaného a jeho účelovým snahám o oddálení vynesení adekvátního trestu (jehož největší smysl je právě v rychlé reakci na protiprávní chování), jakož i s ohledem na skutečnost, že obžalovaný byl v mezidobí od spáchání nyní souzeného jednání prověřován pro další trestnou činnost opětovně násilného jednání vůči ženě po zjevném požití návykových látek, musí každopádně konstatovat, že uložený podmíněný trest je zcela nepřiměřeně mírný, a to jak ve výměře trestu odnětí svobody, tak i v délce uložené zkušební doby. Za přiměřený trest, pokud má soud za to, že je ještě možno ukládat trest výchovný, státní zástupkyně považuje trest uložený v maximální možné výměře 3 let s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu 50 až

60 měsíců. Dále státní zástupkyně vytýká soudu, že se v písemném odůvodnění rozsudku nikterak nevypořádal s návrhem státní zástupkyně na uložení ochranného léčení protitoxikomanického (jak v průběhu hlavního líčení navrhoval i slyšený znalec s ohledem na skutečnost, že obžalovaný není schopen dobrovolné abstinence, ač byl na její důležitost upozorňován, přičemž je zřejmé, že se pod vlivem OPL dopouští společensky velmi závažného jednání a je tak i z psychiatrického hlediska nebezpečný pro společnost) a nezdůvodnil ani, proč nepřistoupil k mírnějším opatřením, například k uložení přiměřené povinnosti ve smyslu § 48 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku podrobit se léčení závislosti na návykových látkách.

Poškozená ve svém odvolání uvedla, že pakliže soud považoval za úměrný požadavek poškozené na náhradu nemajetkové újmy v penězích ve výši 750.000,- Kč, nelze za spravedlivé s ohledem na majetkové poměry poškozené a obžalovaného považovat částku 100.000,- Kč. Předně soud nikterak neuvádí, jakou úvahou dospěl zrovna k této konkrétní částce. Z odůvodnění však vyplývá, že obžalovaného považuje za osobu prakticky bez prostředků, a to zejména v důsledku dlouhodobé pracovní neschopnosti (i přes to, že soud hodnotí tvrzenou pracovní neschopnost jakou spornou). Předně se poškozená domnívá, že soud posoudil majetkové poměry obžalovaného, které vyplynuly ze soudního spisu a v řízení provedených důkazů zjednodušeně a zkresleně. Ustanovení § 2920 NOZ směřuje k situaci posouzení, kdy majetný škůdce způsobí škodu nemajetnému poškozenému a neposkytnutí náhrady by se jevilo jako nespravedlivé. Majetkové poměry nesměřují pouze ke zjištění, zda daná osoba byla či nebyla v pracovní neschopnosti a potenciálně tak přišla o svůj příjem. Posoudit majetkové poměry je nutné komplexně a přihlédnout nejen k fakticky dosahovaným příjmům, ale i k celkové sumě movitého a nemovitého majetku a ke způsobu jeho života. V rámci adhezního řízení je soud povinen vzít do úvahy vše co o majetkových poměrech vyšlo v řízení najevo. V řízení vyšlo najevo, pokud jde o majetkovou situaci obžalovaného následující. Obžalovaný je občanem [REDAKCE] dlouhodobě žil v zahraničí, zaměstnán byl jako [REDAKCE] Společnost [REDAKCE] je rodinná firma, která má hlavní sídlo v [REDAKCE] a dále pobočky v ČR a SR. V průběhu řízení obžalovaný uváděl, že již v pro společnost nepracuje, [REDAKCE] a žije již nyní v [REDAKCE] Dále z provedených důkazů vyplývá, že [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] Obžalovaný dále užíval byt v ulici [REDAKCE] Poškozená se domnívá, že i přes

výše uvedené, jsou majetkové poměry a životní úroveň obžalovaného výrazně lepší a vyšší než majetkové poměry a životní úroveň poškozené. Obžalovanému sice měl být ukončen pracovní poměr v české společnosti skupiny [REDAKCE] nelze však pominout, že na webových stránkách společnosti [REDAKCE] je stále uveden [REDAKCE]. Dále nelze pominout, že adresa v [REDAKCE] na které se má obžalovaný ti-vale zdržovat je tatáž, kde sídlí společnost [REDAKCE]. Poškozená je přesvědčena, že soud měl dostatek informací, aby zhodnotil skutečné majetkové poměry obžalovaného, kdy tvrzená pracovní neschopnost i ukončení pracovního poměru v jedné ze společností jeho rodiny na majetkové poměry obžalovaného nemělo vliv. Obžalovaný žije na velice vysoké úrovni a jeho rodina je majetná a i s ohledem na výpověď matky obžalovaného v řízení, není pochyb, že rodina obžalovaného dále podporuje a obžalovaný žije z rodinného majetku. Dále v rámci spravedlivého rozhodnutí soud musí vzít v úvahu i skutečnost, že poškozené byla způsobena těžká újma na zdraví v důsledku mučivých útrap. Poškozené se po prodělaném zážitku s obžalovaným zcela obrátil život, kdy po velice dlouhou dobu nebyla schopná se vrátit do běžného života a dodnes je v životě omezena a ovlivněna ve vztahu k lidem, je výrazně úzkostnější a nedůvěřivější. Za velice podstatnou skutečnost také poškozená považuje to, že obžalovaný si zdravotní problémy a poruchu způsobil opakovaně sám, a to užíváním drog. Skutek, pro který je souzen, není první situací, kdy obžalovaný vědomě požil psychotropní látku, která mu způsobila závažnou poruchu vědomí. Nejméně dne 14.5.2012 rovněž v bytě v [REDAKCE] po požití kokainu měl vyhrožovat skokem z okna a ohrožovat sou přítelkyni a roční dítě. Z provedených důkazů vyplynulo, že obžalovaný užíval psychotropní látky opakovaně, a to i přes to, že po jejich požití v kombinaci s alkoholem u něj došlo již nejméně jednou k poruše vědomí. Poškozená se domnívá, že je zde dána zvýšená odpovědnost obžalovaného za škodu, když si přivodil stav poruchy vědomí v důsledku opakovaného užívání psychotropní látky. Byť soud vyhodnotil tuto skutečnost jako přitěžující okolnost, poškozená se nicméně domnívá, že by měla být v rámci spravedlivého posouzení výše nemajetkové újmy, kterou je obžalovaný povinen jí nahradit, vzata rovněž v úvahu.

Poškozená navrhl, aby jí podle § 228 tr. řádu a dále podle § 2920 a § 2956 občanského zákoníku byla přiznána nemajetková újma v penězích ve výši nárokové částky tj. 750.000,- Kč.

Městský soud v Praze jako soud odvolací ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal z podnětu podaných odvolání zákonnost a odůvodněnost všech výroků

napadeného rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které napadanému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přihlížel přitom i k vadám, které odvoláními vytýkány nebyly, pokud mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž byla podána odvolání, a shledal, že odvolání obžalovaného je důvodné, byť pouze částečně. Odvolání státní zástupkyně a poškozené byla shledána nedůvodnými.

Pokud jde o řízení, jež napadanému rozsudku předcházelo, odvolací soud se přesvědčil, že v řízení nebyly zjištěny vady, které by mohly mít vliv na správnost či zákonnost rozhodnutí a které by samy o sobě vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí. V hlavním líčení byla dodržena všechna zákonná ustanovení, včetně těch, která mají zabezpečit právo obviněného/obžalovaného na obhajobu, a která zajišťují zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nalézací soud provedl všechny dostupné důkazy v rozsahu potřebném pro rozhodnutí v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu.

Podle § 2 odst. 5 tr. řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhopvat a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí. V tomto směru lze konstatovat, že soud I. stupně dostal svému úkolu a dokazování v potřebném rozsahu provedl.

Podle § 2 odst. 6 tr. řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Nalézací soud se zcela správně vypořádal s jednotlivými provedenými důkazy, zcela správně je vyhodnotil, přičemž, jak bylo uvedeno výše, plně dostal požadavkům uvedeným v

ustanoveních § 2 odst. 5 a odst. 6 tr. řádu. Hodnocení provedených důkazů je logické, nalézací soud se s jednotlivými konkrétními důkazy vypořádal jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. Skutková zjištění soudu I. stupně jsou správná.

K námitkám obhajoby, že soud I. stupně postupoval nesprávně, pokud vycházel toliko ze závěrů znalce psychiatra a nevyhověl návrhům obhajoby na přibrání znalce z oboru zdravotnictví odvětví neurologie, a pokud takový posudek nebyl vypracován, lze uvést toliko následující. K otázce, zda obžalovaný v době, kdy se dopouštěl jednání, které je předmětem obžaloby, trpěl [REDAKCE] se vyjádřil zcela správně znalec z oboru psychiatrie, přičemž, jak je zřejmé již z obsahu znaleckého posudku, tento věc konzultoval nad rámec zadání i s odborným lékařem – neurologem. Závěry znalce jsou plně rozvedeny nejen ve znaleckém posudku, ale rozvedl je podrobně i v rámci hlavního líčení, přičemž nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by tyto závěry jakkoli zpochybňovaly, znalec zcela jasně konstatoval (přičemž své závěry podrobně vysvětlil na konkrétních skutečnostech), že obžalovaný se v inkriminované době nacházel ve stavu intoxikace psychotropními látkami v kombinaci s požitím alkoholu. Odvolací soud neshledal ničeho, na podkladě čeho by bylo třeba doplňovat dokazování novým znaleckým posudkem. Odvolací soud plně odkazuje na obsah výpovědi znalce, který se jasně vyjádřil k tomu, zda se obžalovaný mohl nacházet ve stavu [REDAKCE]. Jeho závěr je pak podpořen právě vyjádřením lékaře neurologa. To se týká zejména otázky vnějších projevů intoxikace psychotropními látkami (navíc v případě obžalovaného se nejedná o ojedinělý případ), resp. projevů [REDAKCE] (okolnosti uváděné obhajobou považuje odvolací soud za nikoli zásadní pro posouzení v dané věci – znovu je třeba odkázat právě na závěry znaleckého posudku psychiatrického, který vycházel i z vyjádření neurologa, a dále na znalecký posudek z odvětví toxikologie). Znalec se rovněž vypořádal odpovídajícím způsobem i s argumentací lékařské zprávy z neurologického oddělení zdravotnického zařízení v Bratislavě. Pokud obžalovaný v průběhu řízení argumentoval, že je psychologicky léčen ve [REDAKCE], kde se zdržuje, a což bylo mj. opakovanými důvody odročování termínů hlavního líčení, přičemž předložil celou řadu dokumentů ohledně průběhu léčby, výsledků a doporučení tamních psychologů, lze snad jen upozornit na skutečnost, že z těchto dokumentů vyplývá, že je léčen v souvislosti s následky, které měly mít základ v zákroku policie proti jeho osobě v České republice, z dokumentů je zcela zjevné, že veškeré údaje týkající se jeho zdravotního stavu a příčin vzniku jeho zdravotních problémů vycházejí pouze a jen z jeho vyjádření a z jeho subjektivních pocitů, když například ošetřujícímu lékaři zjevně nesdělil některé zcela zásadní okolnosti, jako

například, že se nejednalo o zcela bezdůvodné napadení ze strany policie, ale že se jednalo o zákrok proti němu, když okolí bylo nuceno policii přivolat s ohledem na jeho nebezpečné chování (ve vztahu k druhým, ale i ve vztahu k sobě samému), ale rovněž i takové okolnosti, že byl účastníkem dopravní nehody, při níž byl zraněn a musel být hospitalizován (to v souvislosti s tím, že z listin jím předložených vyplývá, že byla řešena i otázka jeho poranění ruky a neurologických problémů s tím spojených).

Lze do jisté míry souhlasit s námitkou obžalovaného, že se soud blíže nezabýval a nevyhodnotil dopis, který obžalovaný poškozené zaslal, přičemž se jednalo ve své podstatě o částečnou omluvu obžalovaného poškozené za své chování vůči ní, avšak nelze pominout, že i v tomto případě poněkud jednání, které je předmětem tohoto řízení, relativizuje, bagatelizuje, když opakovaně popírá, že by si na incident pamatoval. Nicméně, z obsahu textu lze vyčíst, že obžalovaný své jednání lituje a poškozené se omlouvá. Skutečnost, že soud I. stupně nehodnotil tuto skutečnost ve prospěch obžalovaného, nemá zásadní vliv na ostatní závěry soudu I. stupně, a to ani ve vztahu k otázce uloženého trestu odnětí svobody. Pokud soud jako část argumentace v neprospěch obžalovaného použil důkazy provedené v hlavním líčení prostřednictvím SMS zprávy zaslaných svědkyní D [REDACTED] v rámci řízení, lze do jisté míry souhlasit s tím, že důvody zaslání zmíněné SMS zprávy mohly mít základ v problémových vztazích mezi rodinou obžalovaného a svědkyní D [REDACTED] v souvislosti s ukončením jejího působení v rodinné firmě. Nicméně, podle odvolacího soudu nemá tato skutečnost zásadní vliv na skutkové zjištění, ale ani na otázku ukládání trestu (viz níže). Odvolací soud neshledal důvody pro doplňování závěrů znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a klinické psychologie ve vztahu k osobě poškozené. V podrobnostech lze odkázat právě na závěry tohoto posudku, námitky stran nedostatečnosti tohoto posudku odvolací soud neshledal důvodnými. Jak bylo uvedeno již výše, skutková zjištění soudu I. stupně považuje i odvolací soud za správná, mají oporu v provedeném dokazování.

Odvolací soud shledal správnou i použitou právní kvalifikaci, která byla rovněž zcela dostačujícím způsobem zdůvodněna soudem I. stupně, a proto i v této části lze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku.

Pokud jde o otázku uloženého trestu, odvolací soud se plně ztotožnil s argumentací soudu I. stupně, pokud jde o zdůvodnění uložení trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu. Byť lze uznat argument obhajoby, že součástí úvah o uložení trestu a jeho výměry byly i otázky následného chování obžalovaného po činu, když lze souhlasit

s obhajobou v tom směru, že obžalovaný učinil alespoň některé vstřícné kroky ve vztahu k poškozené (v podstatě omluvný dopis, který je součástí spisu; prostřednictvím matky náhrada škody na mobilním telefonu), odvolací soud však neshledal, že by v důsledku tohoto dílčího pochybení soudu I. stupně bylo možno považovat jím uložený trest odnětí svobody za nepřiměřeně přísný. Rovněž výše zmíněná okolnost týkající se údajného zastrašování svědkyně prostřednictvím SMS, když nelze jednoznačně konstatovat, že by se skutečně o zastrašování svědkyně právě v souvislosti s projednávanou věcí jednalo, nemá (s ohledem na další okolnosti případu) takový význam, aby bylo třeba při opětovném posouzení otázky druhu a výměry trestu uvažovat o jeho eventuálním snížení. Nicméně, odvolací soud se v případě uloženého trestu odnětí svobody, včetně jeho podmíněného odkladu na příslušnou zkušební dobu, neztotožnil s názorem státní zástupkyně, že se jedná o trest nepřiměřeně mírný. Nalézací soud se s takto vyměřeným druhem a výší trestu dostatečným způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal a odvolací soud se k této argumentaci (s výhradami uvedenými výše) připojuje. Uložený trest odnětí svobody odpovídá všem zákonným hlediskům. Odvolací soud se však již neztotožnil se soudem I. pokud jde o přiměřenou povinnost, kterou obžalovanému uložil podle § 82 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 48 odst. 4 písm. j) tr. zákoníku, pokud obžalovanému uložil povinnost veřejně se osobně poškozené omluvit a poskytnout poškozené přiměřené zadostiučinění, jako podmínku osvědčení se ve zkušební době. Lze plně souhlasit s tím, co ve svém odvolání a v doplnění tohoto odvolání uvedl obžalovaný, a totiž, že povinnost veřejné omluvy je nad rámec incidentu v soukromí, přičemž jde i nad rámec již učiněné písemné omluvy. Odvolací soud neshledal důvody, pro které by měla být obžalovanému tato povinnost jakožto podmínka pro osvědčení uložena. Obdobně pak odvolací soud neshledal důvody pro ukládání přiměřené povinnosti spočívající v povinnosti poskytnout poškozené přiměřené zadostiučinění, když ostatně soud I. stupně nijak blíže nespecifikuje a nerozvádí eventuální formu poskytnutého přiměřeného zadostiučinění a pod (odůvodnění napadeného rozsudku se zabývá toliko povinností veřejně se poškozené omluvit). V této části odvolací soud shledal odvolací námitky obžalovaného plně důvodnými.

Odvolací soud se rovněž ztotožnil s argumentací obhajoby stran výroků o náhradě škody. Nalézací soud částečně vyhověl návrhu poškozené a uložil obžalovanému podle § 228 odst. 1 tr. řádu povinnost poškozené uhradit částku 100.000,- Kč jakožto náhradu nemajetkové újmy. Nicméně, soud I. stupně, byť ve svém rozhodnutí uvádí, že takto stanovená výše je spravedlivá se zřetelem k majetkovým poměrům škůdce a poškozeného,

právě těmito majetkovými poměry se však již blíže nezabýval, a to jak na straně obžalovaného, tak na straně poškozené, jeho konstatování v odůvodnění napadeného rozsudku jsou pouze formální a kusá, v případě obžalovaného však majetkové poměry právě obžalovaného odvozuje od majetkových poměrů rodičů, resp. od podnikatelských aktivit rodičů. Lze souhlasit, pokud nalézací soud neshledal podklady pro přiznání nároku na náhradu ušlého výdělku poškozené, neboť poškozená skutečně v průběhu řízení doklady pro přiznání takového nároku nedoložila. V obecných rysech lze rovněž odkázat na část odůvodnění napadeného rozsudku, pokud soud I. stupně rozebírá obecně otázku náhrady nemajetkové újmy a odkazuje na příslušná ustanovení občanského zákoníku. Blíže však své úvahy, pokud jde o oprávněnost nároku poškozené na náhradu nemajetkové újmy a ve výši, v jaké tento nárok uplatnila, nezdůvodnil, byť formálně dospěl na jedné straně k závěru, že úměrnou by byla právě částka poškozenou požadovaná (750.000,- Kč). Jak však dospěl a na podkladě jakých dokladů a úvah dospěl právě k této částce, není zřejmé. Ostatně, nelze však ani přehlédnout, že patrně zcela jasno nemá ani poškozená, která prostřednictvím svého zmocněnce v hlavním líčení, v závěrečné řeči omezila svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy na 500.000,- Kč. S ohledem na všechny tyto skutečnosti dospěl odvolací soud k závěru, že výroky o náhradě škody, resp. a náhradě nemajetkové újmy nemohou obstát, a že v úvahu přichází toliko postup podle § 229 odst. 1 tr. řádu, neboť další dokazování ohledně stanovení výše případně ušlého výdělku a výše nemajetkové újmy (s odkazem na příslušná, v napadeném rozsudku citovaná, ustanovení občanského zákoníku) by přesáhla rámeček trestního řízení.

Podle § 258 odst. 1 písm. e), f) tr. řádu odvolací soud zruší napadený rozsudek také, je-li uložený trest v přezkoumávané části rozsudku nepřiměřený a je-li rozhodnutí o uplatněném nároku poškozeného v přezkoumávané části rozsudku nesprávné.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu může odvolací soud rozhodnout sám rozsudkem ve věci, jen je-li možno nové rozhodnutí učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn a popřípadě na základě důkazů provedených před odvolacím soudem doplněn nebo změněn. Odvolací soud se může odchýlit od skutkového zjištění soudu prvního stupně jen tehdy, jestliže v odvolacím řízení ad a) provedl znovu některé pro skutkové zjištění podstatné důkazy provedené již v hlavním líčení, nebo ad b) provedl důkazy, které nebyly provedeny v hlavním líčení.

Vzhledem k výše uvedené argumentaci tak odvolací soud rozhodl, jak je výše uvedeno, tzn. z podnětu odvolání podaného obžalovaným podle § 258 odst. 1 písm. e), f) , odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek zrušil (pouze) ve výroku, jímž podle § 82 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 48 odst. 4 písm. j) tr. zákoníku byla obžalovanému uložena povinnost veřejně se osobně poškozené omluvit a poskytnout poškozené přiměřené zadostiučinění a v obou výrocích o náhradě škody a podle § 259 odst. 3 tr. řádu při nezměněných výrocích o vině a trestu odnětí svobody podle § 229 odst. 1 tr. řádu poškozenou M [REDACTED] U [REDACTED] - N [REDACTED] nar. [REDACTED] odkázal s jejím nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 256 tr. řádu byla odvolání státního zástupce a poškozené zamítnuta jako nedůvodná.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není přípustný další řádný opravný prostředek. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje nejvyšší soud (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 20. října 2016

JUDr. Pavel Benda, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Martina Trantinová